

STACY REID

Mijn mysterieuze verloofde

Vertaald door Ineke Vlug

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Hoofdstuk 1

Brampton Manor

Hertfordshire

‘We moeten zondig, onfatsoenlijk en vreselijk schandelijk zijn.’

Die woorden kwamen trillend van de lippen van Lady Maryann Fitzwilliam, een jonge lady die niet wist wat het betekende om schandelijk te zijn, al werd ze er bij het krieken van de dag mee om de oren geslagen.

Het was een volkomen onwaarschijnlijk begrip voor de hooggeboren Katherine Iphigenia Danvers – Kitty voor haar vrienden en familie – maar toch boeide het haar mateloos. Of misschien werd het verdorven plan dat in haar hart brandde, het plan waarom ze had gebeden, waarvoor ze om een teken had gesmeekt, ingewilligd.

Het kon niet anders. Dames die tot de status van muurbloempjes en oude vrijsters waren veroordeeld waren nooit zondig... en beslist nóóit vreselijk schandelijk.

‘Zondig!’ riepen de vier andere jongedames die aanwezig waren op hun avontuurlijke bijeenkomst in koor.

Er volgde aan ademloze pauze. Het enige geluid in de salon waren de klanken van het orkest dat een paar deuren verderop in de indrukwekkende balzaal speelde, en die door de gesloten deuren sijpelden.

‘Ja,’ antwoordde Maryann empathisch, en ze keek haar publiek met heldere, vastberaden blik doordringend aan. Ze stond op en liep langzaam naar het midden van de kamer, waarbij de zoom van haar elegant gedrapeerde ijsblauwe japon over het Aubusson-

tapijt zwierde. Hoe schitterend Maryann er deze avond ook uitzag, Kitty wist dat ze nog niet op de dansvloer was gevraagd.

Maryann vouwde haar armen onder haar boezem en ving hun aandacht met een stalen gezicht. 'Ik ben niet tevreden met mijn lot. Ik kan me niet indenken dat iemand van jullie gelukkig is met jullie situatie. We moeten lef tonen en pakken wat we pakken kunnen, in plaats van af te wachten, weg te kwijnen en ons door onze familie en de society te laten bestempelen als oude vrijsters. We zijn allemaal boven de twintig, we worden er niet jonger op, en onze vooruitzichten nemen met het jaar af. Wat hebben we te verliezen?'

'Daar kon je weleens gelijk in hebben, Maryann,' viel Lady Ophelia Darby, een ander lid van hun clubje, schertsend de Zondige Muurbloempjes genoemd, haar bij. Alleen hadden ze nog niets zondigs gedaan, afgezien van de keer dat ze met zijn allen een fles van de beste whisky van Ophelia's vader hadden opgedronken en 's nachts als gekken hadden gegiecheld en gehikt. Als dochter van een markies was Ophelia hun meest illustere lid, al beschikte ze niet over een bruidsschat. In haar diepgoudbruine ogen was aarzeling te zien en, als Kitty zich niet vergiste, een glimpje opwinding.

'Ik heb op mijn achttiende mijn debuut gemaakt, en elk seizoen wordt pijnlijker dan het voorgaande,' zei Ophelia.

Er volgden allerlei knikjes, die Maryann klaarblijkelijk meer moed gaven, want ze rechtte haar schouders. In haar lichtbruine ogen lichtte een glinstering op, en elke lijn van haar slanke figuurtje kreeg opeens iets vastberadens. 'We willen allemaal iets anders ervaren dan de eentonigheid waaruit onze levens bestaat.'

Er volgden meer enthousiaste knikjes.

'We willen allemaal een gezin,' vervolgde Maryann. 'Niet dan? Of al was het maar een moment waarin we meer zijn dan wat de society ons voorschrijft?'

Er volgde weer een pijnlijke, ademloze pauze, terwijl alle zes de leden van hun privéclubje op het randje van hun beklede stoelen gingen zitten; er daalde een geladen opwinding neer in het vertrek,

en het gevoel dat er iets speciaals plaatsvond tijdens de spontane vergadering van deze avond.

‘We willen liefde,’ prevelde juffrouw Charlotte Nelson, en er steeg een blos naar haar wangen. Iedereen wist dat ze pijnlijk wanhopig verliefd was op de markies van Sands, en dat hij zich niet had verwaardigd haar op te merken.

Uiteraard werden ze allemaal over het hoofd gezien. Op bals werden Kitty en haar vriendinnen zelden ten dans gevraagd, ze kregen nooit officieel herenbezoek, werden niet meegevraagd voor tochtjes door Hyde Park, of zelfs maar voor afternoontea's uitgenodigd door de diamanten van elk seizoen.

‘We willen liefde, hartstocht zelfs, en we hebben allemaal een paar seizoenen moeten verdragen. We zijn muurbloempjes met weinig vooruitzichten op een goede partij op de huwelijksmarkt,’ zei Maryann fel.

De knikjes veranderden in smachtende zuchten.

Kitty's zenuwen brandden van ongeduld. Een besef van iets nieuws en heerlijks daagde, als ze er maar vat op kreeg.

Kitty en haar vriendinnen waren het ene na het andere seizoen weggekijnd in de *ton*, zonder enige kans op verbetering van hun vooruitzichten. Ze waren allemaal redelijk aantrekkelijk, maar ze waren niet per se geweldige schoonheden, ze hadden evenmin iets bereikt in hun levens, aangezien ze weinig nuttige contacten hadden, laat staan bruidsschatten om een echt serieus huwelijk te kunnen sluiten. Over het algemeen werden ze genegeerd door die jonge heren in de society die op zoek waren naar een bruid.

Maar in de harten van ieder van hen sluimerde een verlangen naar een huwelijk en een eigen gezin. Of misschien wilden ze alleen maar voelen hoe het was om hun zakdoek voor een heer te laten vallen, die hem op zou rapen, hen ten dans zou vragen en hun de volgende dag bloemen zou sturen.

‘Wat zou het geweldig zijn als we allemáál eens iets ondeugends konden uithalen, al was het maar voor één keer,’ zei Kitty zacht. Opeens werden vijf paar ogen op haar persoontje gericht. Een wild idee, geboren uit wanhoop, had haar gezonde verstand overgeno-

men. Het was opgedregd uit een plek voorbij de logica of de rede.

Kitty wist voor wie de verlangens in haar hart bestemd waren, al waren het geen traditionele verlangens: Alexander Masters, de teruggetrokken levende hertog van Thornton. Hij was de oplossing om haar familiefortuin een wending te geven...

Kitty dacht namelijk dat het een oplossing zou zijn om de society te laten geloven dat zij de verloofde was van een man die ze nog nooit had ontmoet.

Succes hing in hun wereld af van wie je kende, hoe machtig en prestigieus die connecties waren. Kaartjes voor clubs als Almack's, uitnodigingen voor bals, de opera en het theater werden allemaal verstrekt op grond van iemands bekendheid in de society. En Kitty moest over die macht kunnen beschikken om een goed huwelijk te kunnen sluiten voor haar zussen.

Kitty kon de gedachte niet verdragen dat haar drie lieve zussen, Anna, Henrietta en Judith, net zo zouden wegwijnen als zij vanwege hun slechte connecties en niet-bestaande rijkdom.

De bescherming van een hertog zou ongetwijfeld de deftigste deuren openen voor haar familie. Door hun benarde positie had Anna al als gezelschapsdame moeten werken en de ongewenste avances van een geile ploert moeten afwenden. De cottage op het platteland waarnaar ze zich verbannen hadden gezien nadat papa's erfgenaam zijn landgoed had opgeëist, was hard aan herstel toe. Mama's weduwenpensioentje was net voldoende om een kokkin in dienst te nemen en nog enige schijn van fatsoen op te kunnen houden. Als oudste werd van Kitty verwacht dat ze met een goede partij thuis zou komen.

Kitty stond op en streek de denkbeeldige kreukels uit haar roze japon. Vanavond had ze haar elegantste japon gedragen, en geen enkele heer was zo vriendelijk geweest om haar ten dans te vragen. Te veel dames met aantrekkelijke bruidsschatten maakten hun opwachting op het bal van gravin Musgrove. 'Het wordt hoog tijd dat we meer doen dan afwachten tot iemand de moed bijeenraapt en vraagt of hij ons het hof mag maken. Niet nu we nauwelijks connecties hebben en niet kunnen bogen op een hoge rang.'

De nieuwsgierige ogen van Kitty's vriendinnen rustten op haar gezicht, vingen elke nuance van haar uitdrukking, en analyseerden misschien de verbeterde vastberadenheid in haar stem.

‘We kunnen het ons niet langer veroorloven om op te gaan in de muren van balzalen. We moeten méér zijn dan muurbloempjes.’

Godzijdank. Deze bijeenkomst bleek de bevestiging van haar gebeden te zijn. Kitty had werkelijk gedacht dat ze de zondige neigingen in haar hart moest verbergen, de enige oplossing die ze voorzag om uit de stijlvolle armoede te komen waarin zij, haar drie jongere zussen en haar moeder leefden.

Juffrouw Emma Prendergast trok haar neus op. Haar donkere ogen stonden ongewoon somber, wat volkomen in tegenspraak was met haar opgeruimde karakter en humoristische charme. ‘Ik ben drieëntwintig en dankzij de gulheid van mijn peettante heb ik vier seizoenen kunnen meemaken. Iedereen heeft me altijd slechts als een muurbloem beschouwd,’ zei ze weemoedig, en het verlangen om meer te zijn was duidelijk van haar gezicht af te lezen.

‘We zijn gehoorzame en plichtsgetrouwe dochters en zussen geweest. En dat heeft ons nergens gebracht,’ vervolgde Maryann.

Iedereen ging staan, en de opwinding die in de lucht hing was extatisch. ‘We moeten ernaar streven onze talenten te bundelen en elkaar te helpen meer te zijn. We zijn toch nooit... geen van allen zondig geweest?’

Ondeugend... zondig... en verre van keurig.

Dat gemurmel glipte van de lippen van haar vriendinnen, en er viel een gespannen stilte in de privésalon.

Daarna verliep alles in een waas, terwijl Kitty en haar vriendinnen lachten en plannen beraamden. Wat was het allemaal verrukkelijk ongehoord, en ze bad vurig dat ze de moed zouden hebben om hun hartenwensen te verwezenlijken en er niet voor terug te deinzen.

Niet veel later verspreidden haar vriendinnen zich weer door de balzaal, in de verwachting dat vanavond misschien de nacht zou zijn waarin hun lot een wending zou nemen. Vanavond zouden ze allemaal een begin maken met ondeugend... en stoer zijn.

Kitty draaide zich om naar haar beste vriendin, Maryann. ‘Toen we eerder in het park reden, heb je er geen enkele toespeling op gemaakt dat we zo’n inspirerend gesprek zouden voeren.’

Maryann glimlachte, en die beweging van haar lippen veranderde haar van mooi in een schoonheid. Als de *beaux* van de society nou eens verder zouden kijken dan de bril die boven op haar elegante neus stond en haar intelligente humor. Het voorspelde niet veel goeds voor de jonge heren van de *ton* als ze zich niet aangetrokken voelden tot haar gevatheid en levendigheid.

‘Papa heeft aan aanbod van Lord Stamford geaccepteerd. Hij heeft me vanochtend op de hoogte gebracht, en het idee alleen al is onverdraaglijk.’

Kitty snakte naar adem. Ze stapte naar haar vriendin toe en nam haar handen tussen de hare. ‘Zeg dat het niet waar is! De man is ouder dan je vader!’

Maryanns ogen twinkelden van verrassende humor. ‘Ik weet het... maar ik heb een plan.’

Kitty viel stil. ‘Een ondeugend plan?’

‘O, Kitty, een duivels ondeugend plan, en Nicolas Ives heeft er ook mee te maken.’

Er ging een schok door haar heen. ‘De hertog die iedereen Londens beruchtste schurk noemt vanwege zijn onvergeeflijke uitspattingen?’

Een ondefinieerbare emotie vulde Maryanns ogen voordat ze haar oogleden neersloeg. ‘Die, ja,’ fluisterde ze, met een blos op haar wangen.

Kitty stapte achteruit, pakte haar avondtasje, opende het en haalde er een krantenknipsel uit. Nerveus schraapte ze haar keel. ‘Ik heb ook een plan.’

Het verdorven idee was zo onbeschaamd, zo schandalig, dat ze het tot nu toe nog niet had aangedurfd om het te verwoorden. ‘Alleen al bij de gedachte voel ik me gek en roekeloos. Ik heb gebeden, Maryann... Ik heb dagenlang gebeden, me afgevraagd of ik wel op het juiste spoor zat, en vanavond bevestig jij opeens alles wat ik al dacht. Er moet meer in het leven zijn, toch? En we kunnen

niet alles voor ons laten beslissen door de society, onze vaders of onze broers.’

Maryann haastte zich naar de deur en draaide hem op slot, zodat niemand binnen kon komen. ‘Wat voor gekke plannen heb je?’

Kitty duwde haar het knipsel in handen. ‘Ik geloof dat ik een oplossing heb gevonden voor de problemen van mijn familie.’

Haar vriendin duwde haar bril boven op haar neus en gleed met haar ogen over de roddelkrant. ‘Wat voor oplossing?’

‘Mijn vader zei altijd dat het er in de wereld, in elke klasse waar je in terecht kunt komen, niet om gaat hoe behendig je bent, maar om wie je kent.’ In haar hart welde een vertrouwd verdriet op, en ze schoof het opzij. Haar vader was vier jaar geleden gestorven, en de pijn van dat verlies was altijd aanwezig, vooral nu het leven zoveel zwaarder was geworden.

‘Papa zei altijd dat connecties de munteenheid van onze wereld zijn, en de enige manier om te overleven.’ Ze tilde haar kin op. ‘Maryann, lees alsjeblieft de passage die ik heb omcirkeld.’

Haar vriendin schraapte zachtjes haar keel, kneep haar ogen samen en las in stilte.

Kitty kende elk woord van het artikel dat deze afgelopen drie weken een gat in haar avondtasje had gebrand.

Het gerucht gaat dat de geheimzinnige en teruggetrokken levende hertog van Thornton op jacht is naar een bruid. Op enig moment liet de hertog, ook wel de ‘gekke, slechte en gevaarlijke’ trofee van het seizoen genoemd, een spoor van gebroken en hoopvolle herten achter in de society, en we kunnen niet anders dan speculeren over wie de gelukkige dame zal zijn. Natuurlijk kan The Scrutineer niets bevestigen, want niemand uit de society heeft Thornton in jaren meer gezien. Is het allemaal het zoveelste verzinsel dat onze favoriete afwezige hertog omgeeft? Of zit er een kern van waarheid in dit verrukkelijke sprookje? Iedereen die meer nieuws heeft is welkom dat met ons te delen; uiteraard beschermen we de identiteit van onze bronnen.

Maryann keek op. ‘Wat heeft dit met jouw plannen te maken?’

Kitty haalde diep adem en haalde een gevouwen velletje tevorschijn. ‘Dit is mijn antwoord... dat ik wil opsturen.’

Maryann plukte het uit Kitty’s trillende vingers en begon hardop te lezen.

‘Beste Lady Gamble, met grote vreugde kan ik u meedelen dat ik, de hooggeboren vrouwe Katherine Danvers uit Hertfordshire, het als een eer beschouw om de verloofde te zijn van de hooggeboren heer, de hertog van Thornton. Na de kwestie te hebben overdacht, besloot ik een antwoord te schrijven om de society tevreden te stellen. De hertog brengt de meeste tijd, zo niet al zijn tijd, in Schotland door, waar wij ons na het huwelijk willen vestigen. Omdat we daardoor een tijdje geen deel zullen uitmaken van de Londense society, heeft hij ingestemd met een lange verloving om twee van mijn jongere zussen de gelegenheid te geven zelf ook een huwelijk te sluiten voor we trouwen. Ik vertrouw erop dat u mijn nieuws kunt publiceren en ben opgetogen omdat ik als eerste dit verrukkelijke nieuwtje de wereld in kan brengen.

Hoogachtend, juffrouw Kitty Danvers.’

De geschokte uitdrukking op Maryanns gezicht zou komisch zijn geweest als Kitty niet zo gespannen was.

‘Ken je de hertog?’

‘Natuurlijk niet,’ fluisterde ze. ‘Maar ik ben van plan de fascinatie van de society voor de man en de macht van zijn naam in het voordeel van mijn familie te gebruiken.’

‘O, Kitty... dit is bijna net zo stout als mijn plannen.’ Toen lachte Maryann, en het lag niet aan Kitty’s verbeelding dat er iets van hysterie in doorklonk.

‘Misschien te stout?’ fluisterde Kitty, en er fladderden vleugels van besluiteloosheid in haar buik. ‘Ik verwacht helemaal niet dat mijn plan in mijn voordeel werkt, want als ik word ontmaskerd, ben ik voor eeuwig een geruïneerde oude vrijster! Maar ik móét

iets doen om mijn zussen te helpen. Dankzij de connecties die we krijgen door de naam van de hertog te gebruiken, zal Anna, en misschien zelfs Judith ook, zich comfortabel kunnen settelen.'

Er verscheen een ongeruste blik in Maryanns ogen. 'De hertog is een man die je serieus moet nemen, Kitty... De kranten noemen hem "de poppenspeler". Hij is invloedrijk bij de lords, en zijn macht is verreikend, ook al woont hij op een afgelegen landgoed. Lees jij de politieke pamfletten niet?'

Kitty kreeg een knoop in haar maag. Van opwinding of angst? Ze wist het niet.

Ze had zich nooit geïnteresseerd voor politiek of voor cartoons. De hertog was voor zowel de pers als de society een raadsel. Kitty vertrouwde op precies dat waas van geheimzinnigheid dat hem omgaf om haar populariteit te vergroten.

Waarom had hij zichzelf uit de society verdreven? Volgens sommige vage geruchten was hij verminkt, anderen zeiden dat hij misvormd was, en weer anderen zeiden dat hij slechts een kluizenaar was die een gebroken hart verborg.

Kitty had geen idee wat ze moest geloven. Ze had subtiel geprobeerd van haar moeder los te krijgen wat die over de hertog wist, maar de burggravin was er niet zo happig op geweest om haar een fatsoenlijk antwoord te geven. Het enige wat Kitty zeker wist was dat de society de hertog van Thornton in geen jaren had gezien, en dat het niet waarschijnlijk was dat hij de glinsterende wervelwind van de *ton* opnieuw zou betreden.

Zodra ze hun nepverbintenis onthulde, zou de wispelturigheid van de *ton* en hun onverzadigbare behoefte aan roddels ervoor zorgen dat er snel wat uitnodigingen zouden worden afgeleverd. Ze zouden maar wat graag de dame willen leren kennen die de aandacht van de ongrijpbare Thornton had weten te trekken.

Ze was op van de zenuwen, maar haar familie was van haar afhankelijk, en ze had hen de afgelopen twee seizoenen teleurgesteld. Kitty was ten einde raad en wist niet meer hoe ze hun ook maar enige mate van comfort en veiligheid kon geven. Ze geloofde dat ze eindelijk een manier had gevonden om haar familie te redden,

zodat hun waardigheid in ieder geval intact kon blijven.

Het enige minpunt was... dat zij zeker in het vagevuur zou branden voor het bedrog dat ze binnenkort zou organiseren.

Een terloopse verwijzing naar een paar aanzienlijke namen was onvoldoende. Ze moest iemand zien te worden. Kitty geloofde dat haar tante Harriet, die de familie te schande had gemaakt door het podium te betreden, zou barsten van trots.

Het was al met al een precaire situatie die naar de ergste soort ondergang kon leiden.

Hun families en hun omgeving verwachtten van hen dat ze zich áltijd *verstandig en ingetogen* gedroegen, als echte dames. De rest kon tot schandalen en de ondergang leiden. Maar wat als op financieel gebied zwaar weer dreigde voor haar familie?

Soms speelden haar zenuwen vreselijk op als ze dacht aan het bedrog dat ze de society aan ging doen, en in de duisternis van haar kamer had ze aan haar gezond verstand getwijfeld. Was dit het soort persoon dat ze wilde zijn?

Ze had zichzelf wijsgemaakt dat ze geen keus had, maar was dat de waarheid? Er was altijd een keus. En Kitty was óveral toe bereid om haar familie te redden.

‘Je weet dat Lady Gamble je reactie zal publiceren met haar slinkse woorden. Stel dat de hertog dat zou zien?’

Gek genoeg was dat wel het laatste waar ze zich druk om maakte. ‘O, Maryann, volgens mijn moeder heeft niemand hem in zeven jaar gezien of gesproken. Ze gaf me geen details over zijn laatste optreden in de society, en ik wilde haar overmatig nieuwsgierige aard niet prikkelen door aan te dringen. Wat de hertog betreft, ik durf wel te zeggen dat als de man roddelbladen las, of de moeite nam ze te lezen, hij wel gereageerd zou hebben op de bladen, die vorig jaar suggereerden dat hij gestorven zou zijn, en dat zijn neef, mijnheer Eugene Collins, voor de rechtbank zou worden gedaagd en dat er een verklaring zou zijn opgesteld waarin stond dat hij de nieuwe hertog was. En wat zou je zeggen van het gerucht dat hij Lady Wescotts nichtje bruant zou hebben verleid en er met haar vandoor is gegaan? Het vorige seizoen was dáár grote commotie

om, en de hertog heeft niet eens een rectificatie of een excuus geëist. Ik beloof je dat hij dit niet zal zien. Het zou me verbazen als dat wel zo was.'

'En als hij het wel leest?'

'Dat doet hij niet,' hield Kitty koppig vol. 'Maar... ook al doet hij het wel, dan nog beschouwt hij het beslist weer als ongefundeerd gespeculeer van de pers. Het zoveelste in de loop der jaren. En mijn bedrog is eindig, het duurt slechts een paar weken, tot het eind van het seizoen. Zodra mijn zussen zich van een goede partij hebben verzekerd, blaas ik de verloving af.'

Maryanns gezicht verzachtte van medeleven. 'Daarna ben je verloren.'

Kitty haalde onverschillig een schouder op. 'Ach, je weet dat ik geen enkele verwachting koester om een geschikte verbintenis te sluiten.'

Haar vriendin dacht even na, en Kitty plooidde haar gezicht tot een, naar ze hoopte, neutraal masker. Ze had al tranen vergoten om wat de schade aan haar reputatie aan het eind hiervan zou betekenen.

Een mogelijkheid dat ze nooit zou trouwen en zelf kinderen zou krijgen.

Ook zonder reputatieschade had geen enkele heer interesse getoond om een jongedame als zij het hof te maken. De afgelopen twee seizoenen getuigden van die schrijnende wetenschap. Ze was drieëntwintig. Er was haar meer dan eens te kennen gegeven hoe meegaand en zachtaardig ze was. Niemand gebruikte omschrijvingen als 'mooi' en 'begeerlijk'. Ooit had een jongeman gezegd dat ze 'interessante ogen' had.

Dat vond Kitty het eigenaardigste compliment dat ze ooit had gekregen.

'Ik maak me geen zorgen over mijn toekomst. Ik voorzie al heel lang dat een eigen gezin niet voor mij is weggelegd.'

Dat had het gemis aan rijkdom en connecties van haar familie haar de afgelopen paar seizoenen wel ingeprint. Nu zou haar bedrog de spreekwoordelijke laatste nagel aan haar doodskest zijn.

Als ze er daarentegen in zou slagen haar voordeel te doen met de connecties van de hertog, zou ze uiteindelijk moeten veinzen dat de verloving was afgeblazen. Het zou wemelen van de geruchten dat de hertog haar de bons had gegeven. Wat de uitkomst ook was, haar reputatie zou uiteindelijk hoe dan ook aan diggelen liggen.

Dat risico moet ik nemen... voor mama en mijn zussen. En ik moet niet het ergste denken!

‘Ik ben bang dat je niet aan je eigen geluk denkt,’ zei Maryann met een zucht.

Een angstaanjagende vloedgolf van verlangen en pijn trok door Kitty’s hart, en met geweld onderdrukte ze het verlangen naar iets meer. ‘Mijn zussen klagen nooit en zijn zo charmant. Ze verdienen een beetje geluk. Onze papa is dood, en mama is nog kapot van verdriet over onze beklagenswaardige vooruitzichten en onzekere toekomst. Het is aan mij om ervoor te zorgen dat ze een goed huwelijk sluiten. Zodra bekend wordt dat we verwant zijn aan een hertog, zal iedereen iets van ons willen.’

Maryann omhelsde haar, en met een waterige glimlach beantwoordde Kitty haar omhelzing.

‘We gaan dit echt doen,’ bezwoer Maryann. ‘We zullen zondige muurbloempjes zijn.’

Ja, dat zijn we... En Kitty hoopte maar dat ze niet de gevaarlijkste vergissing van haar leven beging.